

**DIEREN
ADVIES
PUNT.**

VAN AD HOC NAAR STRUCTURELE ONDERSTEUNING

Wat betaalt jouw gemeente voor dierenhulp?

Tarieven en afspraken voor dierenhulporganisaties: een eerste oriëntatie.

Gebaseerd op openbare bronnen en geanonimiseerde praktijkgegevens uit het veld.

Waarom dit document

Veel bestuurders en directeurs van dierenhulporganisaties weten niet wat andere gemeenten betalen voor vergelijkbare diensten. Tarieven staan niet op een centraal punt gepubliceerd, contracten zijn vaak lastig te achterhalen en vergelijken is lastig omdat geen twee situaties hetzelfde zijn.

Maar wat weinig organisaties beseffen: gemeenten weten het ook niet. Een ambtenaar die het contract met het plaatselijke dierenasiel voorbereidt, heeft geen idee wat de gemeente twee gemeenten verderop betaalt. Er is geen landelijke richtlijn, geen standaardtarief en geen benchmark die gemeenten onderling gebruiken. De wet verplicht gemeenten tot het organiseren van de opvang van zwefdieren, maar zegt niets over hoe dat ingevuld moet worden, door wie en tegen welk bedrag.

Dat betekent dat beide partijen elk gesprek blanco ingaan. De gemeente weet niet of ze te veel of te weinig betaalt. De dierenhulporganisatie weet niet of haar tarief reëel is. En niemand heeft een objectief referentiepunt.

Dit document is een eerste poging om dat te veranderen. Niet met harde voorschriften en eisen, daarvoor is het verschil per organisatie en gemeente te groot. Wel met een gestructureerd beeld van wat er in de praktijk betaald wordt en wat de variabelen zijn die het verschil verklaren. En met een eerste onderbouwde verdeling van wat een reëel tarief per dienst zou moeten zijn. Zodat beide partijen het gesprek kunnen beginnen met iets in handen.

© DierenAdviesPunt, maart 2026

Dit document is een uitgave van DierenAdviesPunt (dierenadviespunt.nl). Het mag vrij worden gedeeld met dierenhulporganisaties, gemeenten en andere betrokken partijen, mits ongewijzigd en met bronvermelding. Delen wordt aangemoedigd: samenwerking tussen dierenhulporganisaties en gemeenten is precies waarvoor dit document bedoeld is.

Het is niet toegestaan teksten, tabellen of andere onderdelen uit dit document over te nemen, te bewerken of te publiceren zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van DierenAdviesPunt. Dit geldt in het bijzonder voor gebruik door andere organisaties of platforms voor eigen publicaties, kennisdocumenten of (commerciële) doeleinden, ongeacht of die organisaties al dan niet actief zijn in de dierenhulpsector.

De gegevens in dit document zijn gebaseerd op openbare bronnen en geanonimiseerde praktijkgegevens uit het veld. DierenAdviesPunt streeft naar actualiteit en zorgvuldigheid, maar kan geen garantie geven over de volledigheid of juistheid van de informatie. De tarieven en verdelingen in dit document zijn indicatief en bedoeld als rekenhandvat. Zij vormen geen vastgestelde norm, geen juridisch bindende afspraak en geen grondslag voor claims jegens gemeenten of andere partijen. Aan de inhoud kunnen geen rechten worden ontleend.

DierenAdviesPunt werkt aan een periodieke update van dit document op basis van nieuwe praktijkgegevens. De actuele versie is te vinden op dierenadviespunt.nl. Wil je bijdragen aan een volgende versie of heb je opmerkingen op de inhoud? Stuur een mail naar info@dierenadviespunt.nl.

Wat gemeenten wettelijk verplicht zijn en wat niet

De gemeente heeft op grond van het Burgerlijk Wetboek een bewaarplicht voor gevonden dieren van twee weken. Dat is de basis voor deze samenwerking: de gemeente moet betalen voor de opvang van zwerfdieren. Die bewaarplicht van veertien dagen drijft de kosten van het dierenasiel structureel op.

Maar dierenhulporganisaties doen veel meer dan dat. Ze vangen wilde dieren op, assisteren bij incidenten, halen dode dieren van de weg, verzorgen reptielen en exoten die afgestaan of gedumpt worden, bieden crisisopvang bij huisontruimingen en ruimen vogelgriepslachtoffers op. Dierenambulances rijden dag en nacht, ook op zon- en feestdagen.

Voor een groot deel van die taken is de financieringsplicht van de gemeente juridisch niet zwart op wit vastgelegd. Dat betekent niet dat je er niet over kunt onderhandelen. De Wet dieren stelt dat *een ieder* het hulpbehoevende dier de nodige zorg verleent. Dat een ieder omvat ook de overheid. Daar ligt de opening voor het gesprek over taken die nu nergens vergoed worden.

De opvangketen

In de meeste gemeenten zijn de dierenopvang en het ambulancevervoer in handen van twee afzonderlijke organisaties: een dierenasiel voor de opvang en verzorging, en een dierenambulance voor het transport. Soms zijn ze juridisch samengevoegd onder een stichting. Soms werken ze samen op basis van een overeenkomst. In sommige gevallen doet één organisatie alles.

Sommige gemeenten sluiten een contract af dat zowel opvang als ambulancevervoer dekt. Andere gemeenten hebben aparte contracten met aparte organisaties, elk met een eigen tarief. Bij het vergelijken van tarieven per inwoner is het daarom essentieel te weten wat er precies onder valt.

Wat in dit beeld bijna altijd ontbreekt, zijn de gespecialiseerde opvangorganisaties die buiten het klassieke dierenasiel-dierenambulancemodel vallen. Wildopvangen, kattenopvangen, konijnenopvangen, knaagdierenopvangen, schildpadden- en reptielenopvangen. Zij werken vaak al jaren binnen/voor een gemeente of regio, vangen dieren op die nergens anders terecht kunnen en ontvangen in de meeste gevallen geen enkele gemeentelijke vergoeding. De gemeente weet soms nauwelijks dat ze bestaan.

Schildpadden- en reptielenopvangen zijn een apart geval. Omdat er in de meeste regio's geen lokale of regionale voorziening is, werken zij landelijk. De kosten van transport, opvang en veterinaire zorg zijn hoog, de financiering is er vrijwel niet. Tegelijkertijd is de gemeente op grond van de bewaarplicht verantwoordelijk voor *elk* gevonden huisdier. In de praktijk schuift die verantwoordelijkheid ongemerkt door naar de opvangorganisatie die het dier aanneemt, inclusief de kosten voor de opvang en verzorging van deze dieren.

Dit is een structureel probleem dat zelden expliciet wordt benoemd in contractgesprekken, simpelweg omdat deze organisaties vaak niet aan tafel zitten. Wie als gemeente of als grotere dierenhulporganisatie de opvangketen in kaart wil brengen, doet er goed aan ook deze partijen in beeld te brengen.

Een andere variant in de opvangketen is de Dierenbescherming. De Dierenbescherming sluit in een deel van Nederland eigen contracten af met gemeenten. In haar contracten is vaak opgenomen dat zij niet rijdt voor invasieve exoten, tenzij het dier zichtbaar gewond of ziek is. Ook vogelgriepslachtoffers vallen over het algemeen buiten de taakomschrijving. Zelfstandige organisaties hebben dit soort uitsluitingen lang niet altijd opgenomen. In de praktijk betekent dat: zij vangen alles op, ook wat andere organisaties laten liggen, maar worden daar niet altijd voor gecompenseerd.

Samenwerking in de keten

Gemeenten willen ontzorgd worden. Niet vijf afzonderlijke organisaties die elk een eigen verhaal vertellen, elk een eigen factuur sturen en onderling niet altijd op één lijn zitten. Gemeenten willen één aanspreekpunt, één overzicht, één gesprek. Dat is geen onredelijke wens. Het is hoe gemeenten ook werken met andere maatschappelijke partners.

De praktijk is weerbarstiger. In veel gemeenten kennen de dierenhulporganisaties elkaar nauwelijks, laat staan dat ze gezamenlijk optrekken richting de gemeente. Onderlinge afspraken over taakverdeling ontbreken. Soms is er openlijke concurrentie of wantrouwen. En de mate van professionalisering verschilt sterk tussen organisaties onderling.

Dat biedt een opening voor een landelijke organisatie, die wel een eenduidig aanbod kan doen als regievoerder. Gemeenten die wat meer op afstand staan van de keten of waar dierenwelzijn niet volledig is belegd, grijpen naar de partij die het makkelijkst te contracteren is. Wie als zelfstandige organisatie of als onderdeel van een lokale keten die positie wil behouden, zal moeten laten zien dat samenwerking ook zonder (landelijke) regie mogelijk is.

Dat vraagt om investering in de onderlinge relatie: afspraken over taakverdeling, gezamenlijke rapportages aan de gemeente, één aanspreekpunt voor het contractgesprek bijvoorbeeld in de vorm van penvoerderschap. Niet omdat de gemeente dat eist, maar omdat het de positie van de lokale keten versterkt. Een gemeente die merkt dat de organisaties in haar gemeente goed samenwerken, professioneel rapporteren en proactief communiceren, heeft geen behoefte aan een andere oplossing.

De ketenstructuur bepaalt ook hoe tarieven tot stand komen. Er zijn in de praktijk vijf scenario's, met elk een ander effect op de positie van de organisaties in de keten.

1. Het eerste scenario is dat een externe partij de regie pakt en namens de gemeente de keten organiseert. Dierenhulporganisaties wachten af wat zij krijgen. Dat ondermijnt hun positie: ze zijn uitvoerder geworden in plaats van gesprekspartner.
2. Het tweede scenario is dat de keten zelf een penvoerder aanwijst die namens alle partijen onderhandelt, niet alleen met de gemeente maar ook binnen de keten zelf. Die penvoerder behartigt de belangen van de hele keten, inclusief de kleinere en gespecialiseerde organisaties die anders buiten beeld blijven.
3. Het derde scenario is gezamenlijk overleg in goede harmonie: de organisaties in de keten trekken samen op, stemmen vooraf af en spreken de gemeente met één verhaal aan. Zonder formele hiërarchie, maar met gedeelde belangen als basis.
4. Het vierde scenario is dat een organisatie het alleen doet. Dat kan werken, maar het is kwetsbaar. Wie alleen onderhandelt, heeft geen rugdekking en geen zicht op wat andere partijen in de keten afspreken.
5. Het vijfde scenario is het meest risicovolle: niet aan tafel zitten. Dat is de realiteit voor veel gespecialiseerde opvangen. Zij leveren wel, maar zijn onzichtbaar in het gesprek over wie wat krijgt.

Inzicht in de tarieven begint daarom met inzicht in wie er in de keten zit, welke rol die partij speelt en of die rol ook zichtbaar is voor de gemeente.

Meer weten over financieringsconstructies?

Voor dierenhulporganisaties én gemeenten is het nuttig te begrijpen welke financieringsvormen er bestaan, wanneer een subsidie verschilt van een dienstverleningsovereenkomst en wanneer een gemeente verplicht is aan te besteden. Die kennis helpt bij het voeren van een gelijkwaardig gesprek.

DierenAdviesPunt schreef hierover een uitgebreide gids voor gemeenten: "[Hoe financier je dierenhulporganisaties?](#)" op dierenadviespunt.nl.

In de training "[Van ad hoc naar structurele ondersteuning](#)" komt dit ook aan bod, vanuit het perspectief van de dierenhulporganisatie.

Wat betalen gemeenten?

Alle variaties maken één ding duidelijk: een eerlijke vergelijking van tarieven begint met weten wat er precies onder valt. Pas dan is een getal als € 1,10 of € 2,50 per inwoner iets waard. De tabel hieronder brengt de bekende tarieven in kaart, ingedeeld naar gemeentegrootte. Bij elke rij staat beschreven wat het tarief wel en niet dekt. Lees die context: die is minstens zo belangrijk als het getal zelf.

Hoe gebruik je deze tabel?

Zoek de categorie op die het beste past bij jouw gemeente. Vergelijk het tarief met wat jij ontvangt. Kijk dan naar de kolom 'wat valt hieronder'. Klopt dat met wat jij levert? Wat doe jij dat hier niet in staat?

Gebruik het als gespreksopener, niet als argument. "Wij ontvangen minder dan vergelijkbare gemeenten" is een observatie, geen eis. Het nodigt uit tot een gesprek over wat reëel is.

Waarschuwing: vergelijk altijd op inhoud, niet alleen op tarief

Een tarief van 1,80 euro per inwoner bij gemeente A kan meer waard zijn dan 2,50 euro bij gemeente B, als gemeente A ook de huisvestingskosten voor haar rekening neemt, wildopvang via een aparte subsidie ondersteunt en de dierenambulance ook nog een vaste prijs per rit geeft.

De tabel hieronder geeft bandbreedtes en context. Gebruik vooral ook deze context in gesprekken.

Tarieven per gemeentegrootte: een oriëntatie

De tabel hieronder is gebaseerd op openbare begrotingen, jaarverslagen en geanonimiseerde praktijkgegevens. Gemeenten en organisaties zijn niet bij naam genoemd. De kolom 'wat valt hieronder' gebruikt vaste termen zodat rijen onderling vergelijkbaar zijn. De laatste rij is apart gemarkeerd omdat die cijfers niet vergelijkbaar zijn met de overige rijen.

Gemeentegrootte	Inwoners (ca.)	Tarief p.p.	Wat valt hieronder?
Klein tot 50.000 inw.	~30.000	0,90 – 1,10	- Opvang zwefdieren (wettelijke bewaarplicht). - Ambulancevervoer gehouden dieren. - Ritvergoeding apart per rit. - Geen opvang wilde dieren. - Geen kadaverritten.
Klein tot 50.000 inw.	~45.000	1,20 – 1,40	- Opvang zwefdieren (wettelijke bewaarplicht). - Ambulancevervoer gehouden dieren. - Vaste aantallen ritten (niet flexibel afgerekend). - Geen opvang wilde dieren.
Middelgroot 50.000–150.000 inw.	~125.000	1,80 – 2,00	- Opvang zwefdieren (wettelijke bewaarplicht). - Ambulancevervoer gehouden en wilde dieren. - Opvang wilde dieren. - Huisvesting door gemeente gefinancierd.
Middelgroot 50.000–150.000 inw.	~145.000	2,20 – 2,40	- Opvang zwefdieren (wettelijke bewaarplicht). - Ambulancevervoer gehouden en wilde dieren. - Opvang wilde dieren. - TNR-programma zwerkatten.
Groot 150.000–500.000 inw.	~165.000	1,80 – 2,10	- Opvang zwefdieren (wettelijke bewaarplicht). - Ambulancevervoer gehouden en wilde dieren. - Opvang wilde dieren. - Kadaverritten apart vergoed.
Groot, regionaal 150.000–500.000 inw.	~400.000 (regio)	2,45 – 2,55	- Opvang zwefdieren (wettelijke bewaarplicht). - Ambulancevervoer gehouden en wilde dieren. - Opvang wilde dieren. - Kadaverritten. - Vastgoedinvesteringen door gemeente.
Grote stad > 500.000 inw.	> 500.000	1,45 – 5,00	- Sterk wisselend: taken verdeeld over meerdere aanbieders. - Hoge tarieven omvatten ook bovenwettelijke en commerciële diensten. - Niet bruikbaar als referentie voor kleinere gemeenten.

Wat je ziet als je goed kijkt

De tabel lijkt op het eerste gezicht een overzicht van tarieven. Maar wie beter kijkt, ziet patronen die veel zeggen over hoe gemeenten omgaan met dierenhulp en waar de echte gesprekspunten liggen.

Kleine gemeenten betalen minder, maar nemen ook een beperkt aantal diensten af.

Een laag tarief bij een kleine gemeente betekent bijna altijd een smal contract: de wettelijke bewaarplicht voor honden en katten, een vaste ritvergoeding, en daarmee houdt het op. Wilde dieren, kadaverritten, crisisopvang, reptielen, dat valt erbuiten. De organisatie levert het de diensten wel, maar krijgt er niets voor betaald. Dat is vaak geen bewuste keuze van de gemeente. Het staat gewoon niet in het contract omdat niemand er ooit naar gevraagd heeft. Tot nu.

Middelgrote gemeenten laten de meeste variatie zien.

Tarieven van 1,80 tot 2,40 euro bij vergelijkbare gemeentegrootte. Dat verschil van meer dan 0,60 euro per inwoner is bij een gemeente van 130.000 inwoners een verschil van meer dan 78.000 euro per jaar. Niet omdat de ene gemeente vrijgeviger is, maar omdat het contract anders is opgebouwd. Dit is de categorie waar de meeste winst te behalen is in een goed voorbereide onderhandeling.

Grote steden zijn een wereld apart.

Hun tarieven per inwoner lijken soms laag, maar dat klopt in de vergelijking niet. Organisaties in grote steden draaien door hun schaalgrootte ook vaker op meerdere inkomstenbronnen, zoals meer donaties en nalatenschappen. De taken voor dierenopvang zijn ook vaak verdeeld over meerdere aanbieders. Deze cijfers zijn niet bruikbaar als referentie voor middelgrote of kleine gemeenten.

Regionale contracten: goedkoper per gemeente, maar wie draagt de overhead?

Bij een regionaal contract dalen de kosten per gemeente omdat ze worden gedeeld. Maar wie financiert de coördinatie, de centrale administratie, de gezamenlijke inkoop? Als die kosten bij de organisatie liggen en niet in het contract staan, is het regionale tarief lager dan het lijkt.

De meest gemaakte fout: vergelijken op tarief zonder te weten wat eronder valt.

Een gemeente die 2,50 euro per inwoner betaalt inclusief wilde dieren, TNR-programma, crisisopvang en kadaverritten heeft een 'voordeliger' contract dan een gemeente die 2,00 euro betaalt voor alleen de wettelijke taken. Wie alleen naar het tarief kijkt, trekt al snel de verkeerde conclusie. De training 'Van ad hoc naar structurele ondersteuning' helpt je precies dit inzichtelijk te maken voor je eigen situatie.

Negen variabelen die het tarief bepalen

Het tarief per inwoner is pas betekenisvol als je weet welke variabelen eronder liggen. Dit zijn de negen die het meeste verschil maken.

Variabele	Wat het verschil maakt
Opvang en ambulance: apart of samen?	In de meeste gemeenten zijn opvang en ambulancevervoer twee aparte organisaties met aparte contracten. Soms is het één stichting. Vergelijkingen op tarief per inwoner zijn daardoor vertekend als niet duidelijk is wie er wel en niet in zit.
Dierenbescherming of zelfstandige organisatie?	De Dierenbescherming sluit eigen contracten af en sluit vogelgriepslachtoffers en invasieve exoten standaard uit. Zelfstandige organisaties hebben dit vaak niet geregeld en draaien feitelijk op voor een risicovoller takenpakket.
Wettelijk vs. bovenwettelijk	De gemeente betaalt verplicht voor opvang zwerfdieren. Wilde dieren, reptielen, crisisopvang en bijtincidentencoördinatie zijn aanvullend. Dat verschil loopt op tot meer dan 1,50 euro per inwoner.
Vaste prijs vs. werkelijk afrekenen	Bij een vaste prijs betaal je altijd hetzelfde, ook bij meer of minder ritten. Bij werkelijk afrekenen betaal je voor wat geleverd is. Dat is eerlijker, maar vraagt meer administratie van beide kanten.
Huisvesting: gemeentelijk of eigen?	Als de gemeente het pand verstrekt of financiert, zijn de exploitatielasten per inwoner lager. Vergelijkingen op tarief alleen zijn daardoor misleidend.
Indexering: welke en wanneer?	CPI, loonindex of vaste opslag. Het maakt jarenlang verschil. Een contract zonder indexeringsafspraken verliest elk jaar koopkracht.
Bijzondere diersoorten inbegrepen?	Dieren uit het wild, katten, konijnen, knaagdieren, reptielen, exoten en CITES-dieren. Gespecialiseerde opvangen voor deze diersoorten werken vaak zonder enige gemeentelijke vergoeding, terwijl de gemeente op grond van de bewaarplicht wel verantwoordelijk is voor elk gevonden dier. Zonder expliciete afspraak draait de opvangorganisatie zelf op voor de kosten.
Kadaverritten en dode dieren	Arbeidsintensief en vaak niet meegenomen in het basistarief. Expliciet benoemen voorkomt discussie achteraf.
Zoönosen en veiligheidsmaatregelen	Beschermingsmiddelen, protocollen en medische follow-up zijn reële kosten. Ze staan zelden in het contract.

Zoönosen en veiligheid: een blinde vlek in de meeste contracten

Dierenambulancemedewerkers en verzorgers in opvangcentra lopen gezondheidsrisico's die in de meeste contracten volledig onzichtbaar zijn. Zoönosen, ziekten die van dier op mens kunnen overgaan, zijn geen theoretisch risico. Ze zijn onderdeel van het dagelijkse werk.

Vogelgriep is het meest actuele voorbeeld. Medewerkers worden regelmatig ingezet bij het ophalen van dode of stervende wilde vogels en zoogdieren die verdacht worden van besmetting. Dat vereist persoonlijke beschermingsmiddelen, specifieke protocollen, extra reinigingsprocedures en in sommige gevallen vaccinaties of profylactische maatregelen. Al die kosten zijn reëel. Ze staan zelden in het contract.

Hetzelfde geldt voor andere zoönosen zoals leptospirose, salmonella, ringworm en psittacose. Organisaties die werken met een breed scala aan diersoorten lopen structureel risico. Niet bij uitzondering, maar als onderdeel van het reguliere werk.

DierenLot en de erkenning van zoönosen-kosten

DierenLot ondersteunt dierenhulporganisaties bij het verkrijgen van persoonlijke beschermingsmiddelen en heeft via lobbying in de Tweede Kamer een eenmalige rijksbijdrage van 100.000 euro weten te realiseren voor vogelgriepkosten. Beschermingsmiddelen zijn aan te vragen via info@dier.nu. Erkende DierenLot-beneficianten kunnen daarnaast gemaakte kosten voor vogelgriep indienen voor vergoeding.

Dat de rijksoverheid deze bijdrage heeft verstrekt, bevestigt dat de kosten reëel en substantieel zijn. Het onderstreept tegelijkertijd dat structurele financiering via het gemeentelijke contract de enige duurzame oplossing is. Een eenmalige rijksbijdrage is geen vervanger voor een contractafpraak.

Wat dit betekent voor contracten met gemeenten

- De kosten van beschermingsmiddelen, protocollen en eventuele medische follow-up zijn onderdeel van de bedrijfsvoering en horen vergoed te worden.
- Als de gemeente een organisatie inschakelt voor het ophalen van vogelgriepverdachte dieren, is dat een specifieke opdracht met specifieke risico's. Die hoort apart benoemd en apart vergoed te worden.
- Organisaties die dit werk doen zonder expliciete afspraak dragen het financiële en juridische risico zelf, ook als de inzet op verzoek van de gemeente plaatsvindt.
- Sommige organisaties hebben vogelgriepslachtoffers en invasieve exoten expliciet uitgesloten van hun standaardcontract. Zelfstandige organisaties die dit niet hebben gedaan, voeren in de praktijk een breder takenpakket uit zonder dat dit altijd zichtbaar is in het tarief.

Op weg naar een eerlijk tarief per dienst

Een van de grootste knelpunten in de sector is het ontbreken van een gedeeld referentiekader. Gemeenten en dierenhulporganisaties onderhandelen elk jaar opnieuw over tarieven, zonder dat er een onderbouwde norm is om op terug te vallen. Dat kost tijd, energie en leidt tot onnodige ongelijkheid tussen vergelijkbare situaties.

DierenAdviesPunt werkt aan een voorstel voor een tarievenstructuur per dienst. Niet als dwingend voorschrift, maar als rekenhandvat: wat kost een ambulancerit gemiddeld, wat kost een opvangdag, wat kost een TNR-behandeling? En hoe vertaal je die kostprijzen naar een reëel tarief per inwoner per jaar?

Op basis van openbare bronnen, de kostenstructuur van dierenhulporganisaties en geanonimiseerde praktijkgegevens komen we tot de volgende verdeling. Dit is een **eerste onderbouwde indicatie, geen vastgestelde norm**. We publiceren een gevalideerde versie zodra voldoende organisaties hun gegevens hebben gedeeld.

Uitgangspunt: € 2,50 euro per inwoner per jaar

Een reëel totaal tarief voor een gemeente die **alle taken** wil dekken, dierenasiel, ambulance, wildopvang en de taken die nu nergens vergoed worden, ligt op 2,50 euro per inwoner.

Gemeenten die nu onder de 1,50 euro zitten betalen feitelijk voor een beperkt contract en dragen de overige taken (met bijbehorende kosten) over aan organisaties die ze toch uitvoeren.

Dienst	Aandeel	Bedrag (100.000 inw.)	Per inwoner	Toelichting
Dierenasiel en dierenopvang	45%	€ 112.500	€ 1,13	Vaste lasten: huisvesting, personeel, voer, veterinaire kosten, vaccinaties en administratie. Bewaartermijn van 14 dagen drijft de kosten structureel op.
Dierenambulance	30%	€ 75.000	€ 0,75	Ritprijs circa 35 tot 65 euro afhankelijk van regio en tijdstip. Inclusief bereikbaarheid buiten kantooruren/24x7.
Wildopvang	10%	€ 25.000	€ 0,25	Hoge kosten per dier door specialistische verzorging. Sterk wisselend per regio en seizoen. Dit is een startpunt: de werkelijke kosten liggen in veel gevallen hoger.
Kadaverritten en dode dieren	4%	€ 10.000	€ 0,10	Ca. 80 tot 120 ritten per 100.000 inwoners per jaar. Hogere kosten dan reguliere ritten door beschermingsmaatregelen en tijdsinvestering.
Crisisopvang en bijzondere situaties	4%	€ 10.000	€ 0,10	Huisontruimingen, bijtincidenten, eigenaar niet bereikbaar. Structureel aanwezig maar zelden apart vergoed in bestaande contracten.
Bijzondere diersoorten en exoten	4%	€ 10.000	€ 0,10	Reptielen, invasieve exoten die niet losgelaten mogen worden. Structureel ondergefinancierd. Kosten nemen toe nu de positieflijst van kracht is.
Zoönosen, veiligheid en protocollen	3%	€ 7.500	€ 0,08	Beschermingsmiddelen, vogelgriepprotocollen, medische follow-up voor medewerkers. Minimumbedrag. Maakt het onderwerp zichtbaar in het contract.
Totaal	100%	€ 250.000	€ 2,50	

De verdeling 45/30/10 voor asiel, ambulance en wildopvang is gebaseerd op de bekende kostenstructuur van de sector. De hoge kosten van het dierenasiel komen voort uit de verplichting tot veertien dagen opvang en de vaccinatieverplichting per dier. De ambulance heeft meer variabele kosten per rit maar ook hoge vaste lasten door de verplichte 24-uursbeschikbaarheid. Wildopvang is relatief kleinere post, maar de werkelijke kosten per dier zijn hoog.

De resterende 15% dekt de taken die nu in de meeste contracten volledig ontbreken: kadaverritten, crisisopvang, bijzondere diersoorten en zoönosen. Elk voor 3 tot 4 procent. Dat zijn kleine bedragen, maar ze maken taken zichtbaar die nu onbetaald worden uitgevoerd.

Twee kanttekeningen

Ten eerste: 2,50 euro per inwoner is voor veel gemeenten een (zeer) ambitieus doel. De meeste kleine gemeenten zitten op 0,90 tot 1,40 euro. De tabel laat dan ook zien wat er structureel ontbreekt, niet wat standaard in het land geregeld is.

Ten tweede: de verdeling is afhankelijk van lokale omstandigheden. Een gemeente met veel water heeft meer incidenten met wilde vogels. Een gemeente met hoge sociale problematiek heeft meer crisisopvang. Er is geen universele sleutel, wel een gedeelde logica.

Help ons dit verder te onderbouwen

De tabel hierboven is een eerste stap. Om tot een echt betrouwbare tarievenstructuur te komen hebben we gegevens nodig uit de praktijk. Hoeveel ritten rijdt jouw ambulance per jaar? Hoeveel opvangdagen registreer je? Wat is jouw kostprijs per dienst?

DierenAdviesPunt verzamelt deze gegevens om te komen tot onderbouwde richtbedragen per dienst die organisaties en gemeenten kunnen gebruiken als referentie in hun contractgesprekken. Hoe meer organisaties meedoen, hoe sterker het referentiekader wordt.

Doe mee aan de dataverzameling

Stuur een mail naar info@dierenadviespunt.nl met als onderwerp 'Tarievenstructuur'. We nemen contact op met een korte vragenlijst.

De resultaten worden geanonimiseerd verwerkt en gepubliceerd via DierenAdviesPunt. Deelnemende organisaties ontvangen de uitkomsten als eerste.

Drie vragen om jezelf te stellen

Dit document geeft je een eerste beeld van wat anderen ontvangen en wat een reëel tarief zou zijn. Maar het echte werk begint bij jezelf.

- 1 Weet ik wat mijn dienstverlening mij per inwoner per jaar werkelijk kost, inclusief de taken die niet in het contract staan?
- 2 Is mijn contract gebaseerd op werkelijk gebruik, of betaalt de gemeente een vast bedrag ongeacht wat ik lever?
- 3 Wanneer is mijn contract voor het laatst inhoudelijk herzien en hoe is de indexeringsgeregeld?

Als je op een of meer van deze vragen geen duidelijk antwoord hebt, is dat geen probleem. Het is wel het startpunt. Want je kunt pas een goed gesprek voeren met de gemeente als je de eigen cijfers kent.

Van ad hoc naar structurele ondersteuning: de online training

Dit is een online training voor bestuurders en directeuren van dierenasielen, dierenopvangen, wildopvangcentra en dierenambulances die meer willen dan een jaarlijkse subsidieaanvraag. De training is volledig uitgeschreven en volg je op eigen tempo, inclusief opdrachten en kant-en-klare sjablonen bij elke les.

Wat je leert:

- hoe de gemeentelijke organisatie werkt en wie er echt beslist;
- wat je wettelijk kunt eisen en wat je kunt onderhandelen;
- hoe je je eigen kostprijs per inwoner berekent op basis van de tarievenstructuur die in dit document is geïntroduceerd;
- hoe je een contract opstelt dat eerlijk afrekent op werkelijk gebruik inclusief zoönosen en bijzondere diersoorten
- wat je doet als de gemeente wil bezuinigen of het contract niet wil verlengen.

Wat je krijgt:

- zes uitgewerkte lessen die je op eigen tempo doorloopt;
- een sjabloon samenwerkingsovereenkomst;
- een invulbare kostprijsberekening per inwoner;
- een uitgebreide benchmarktoelichting met alle contractvariabelen;
- een voorbeeldbrief aan het college of de wethouder;
- een checklist voor het gesprek;
- een jaarkalender voor structureel contact.

Dit document laat je zien dat tarieven ver uiteen lopen en wat een reëel totaal tarief zou moeten zijn. De training legt uit hoe je van die kennis gebruik maakt aan tafel: hoe bereken je je eigen kostprijs, hoe maak je inzichtelijk wat je levert maar niet vergoed krijgt, en hoe voer je dat gesprek zonder de relatie met de gemeente te beschadigen?

Als deelnemer krijg je ook toegang tot een besloten community voor iedereen die de training volgt. Stel vragen, deel ervaringen en leer van anderen die hetzelfde werk doen.

79 euro (btw-vrij – CRKBO Geregistreerde instelling) |
Directe toegang na inschrijving | Praktisch en direct toepasbaar |

Meld je nu aan via: www.dierenadviespunt.nl/trainingen

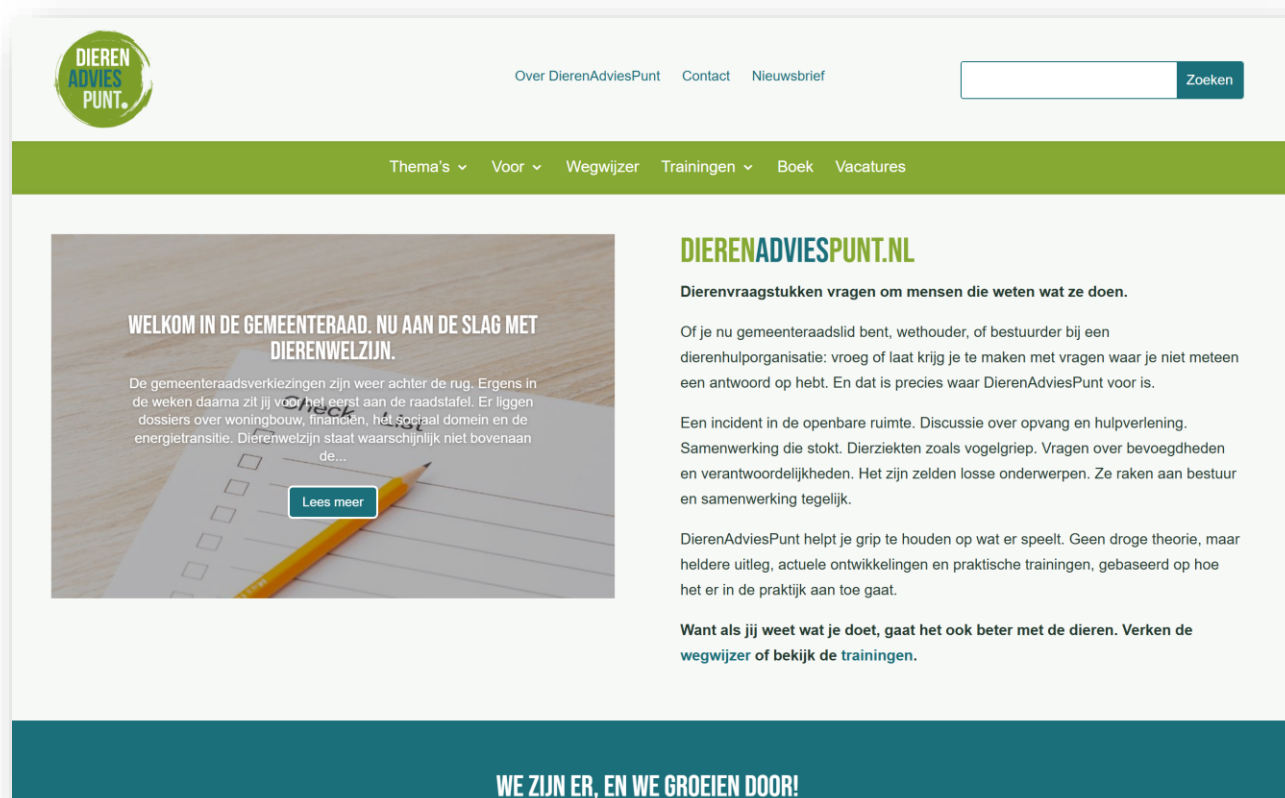
Tot slot

De cijfers in dit document zijn een beginpunt, geen eindpunt. Ze laten zien dat er grote verschillen zijn, dat veel taken onbetaald worden uitgevoerd en dat een reëel tarief hoger ligt dan wat de meeste gemeenten nu betalen. Maar de werkelijke winst zit niet in de getallen zelf. Die zit in het gesprek dat je ermee voert.

Een gemeente die begrijpt wat dierenhulp werkelijk kost, is een betere partner.
Een dierenhulporganisatie die haar eigen cijfers kent, staat sterker aan tafel.

Dat is waar dit document voor bedoeld is.

Veel succes met het gesprek. Heb je vragen, wil je sparren over je eigen situatie of zoek je advies op maat? Neem contact op via info@dierenadviespunt.nl of kijk op dierenadviespunt.nl voor nog veel meer informatie.

The screenshot shows the homepage of DierenAdviesPunt.nl. At the top is a navigation bar with the logo on the left and links for 'Over DierenAdviesPunt', 'Contact', and 'Nieuwsbrief' on the right, along with a search box. Below this is a green horizontal bar with a menu: 'Thema's', 'Voor', 'Wegwijzer', 'Trainingen', 'Boek', and 'Vacatures'. The main content area features a large image of a checklist with a yellow pencil and the text 'WELKOM IN DE GEMEENTERAAD. NU AAN DE SLAG MET DIERENWELZIJN.' followed by a paragraph about municipal council elections and a 'Lees meer' button. To the right, the heading 'DIERENADVIESPUNT.NL' is followed by a paragraph about the organization's mission, a list of topics (incident in public space, cooperation, diseases), and a paragraph about the organization's approach. At the bottom, a dark teal banner reads 'WE ZIJN ER, EN WE GROEIEN DOOR!'.